

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbera Driessen

Winter

Wanneer ik uit mijn raam kijk zie ik de bloeiende hazelaar, die niet voor niets toverhazelaar heet omdat hij in de koude wintermaanden de belofte van het voorjaar laat zien.

Naast de hazelaar staat een roos, nog steeds in volle bloei. Hij heeft geen hinder van het seizoen. Waar zijn de strenge winters waarin je moest afzien en zelfs met twee dikke truien over elkaar je nog koude rillingen kreeg? Ze zijn er, volop en bijgekleurd in mijn herinneringen. Soms komen die tot leven, zoals enkele jaren geleden toen op de ijsbaan in Orvelte kinderen schaatsten, onwennig achter een stoel. En ouders die de baan schoonhielden zodat kinderen naar hartenlust konden glijden. Maar niet alleen kinderen, met ontzag zag ik hoe enkele hoogbejaarde toeristen het ijs niet schuwden.

Zelf houd ik het, net als de meeste 60-plussers, bij warme herinneringen aan koude voeten. Aan vingers die kleumend de schaatsen onderbonden. "Nooit Gedagt" was het merk. En met de wind mee was leuk maar ja, dan moest je ook nog terug...wat waren we helden.

En toen kwam de ijzel, dinsdag 5 januari 2016. Wegen veranderden in spiegelglas. Kinderen vermaakten zich omdat scholen sloten. Drenthe lag plat. Vier dagen die de geschiedenis in gaan en waarvan kinderen, straks als 60-plussers, zullen zeggen: dat waren nog eens tijden! Toen waren er nog winters.

vervolg....

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

In de trein van Zwolle naar Groningen ontmoette ik een vrouw die ijverig zat te breien. Als reactie op de ijzel, vertelde ze. Sokken, want vroeger droeg je zelfgebreide sokken over je schoenen als het glad was. Volgens haar het liefst met patentsteek. Ik dacht dat alleen mijn eigen moeder patent had op die steek, maar het deed me goed om te zien hoe dit oude ambacht weer helemaal terugkomt: breien. Is het iets voor en maandelijks brei café in Orvelte?

Een steekje laten vallen mag want ook in het nieuwe jaar proberen we het beste er van te maken, maar niemand is perfect. Om hun menszijn te onderstrepen maakten de oude Perzen een weeffout in hun tapijten. Lange tijd was het zoeken naar het foutje, de controle op echtheid. En ook de monnik die ik bezocht bij het schrijven van een van mijn boeken, vergeet ik niet. Ik was als eerste bij hem in de wachtkamer, maar toen het spreekuur begon werd *number two* geroepen. Ik snapte er niks van en de monnik riep schaterend: *there is never a number one!* Hij legde uit dat nummer één zijn, meestal leidt tot arrogantie en dat bescheidenheid de mens siert. Met die gedachte durf ik het wel aan!

Goede reis door deze winter.